

[Kaj Poulsen]

Jeg må sige til den debat, der nu er ved at udspille sig om overdækning for folk, der får 389 kr. i aftrædelsesgodtgørelse, at det svarer til en timeløn på omkring 48 kr. Jeg tror faktisk ikke, at der er nogen overenskomster, der lyder på 48 kr. i timen. De er alle sammen højere. Så jeg kan ikke se, hvor den overdækning kommer fra. Det er i hvert fald intet problem, hvad det angår.

Må jeg så sige til hr. Bollmann: Der er ikke indgået et halvt forlig. Der er indgået et stort, dejligt, rundt forlig, som har taget fat på nogle problemer, og som vil løse nogle problemer i det danske samfund.

Det er klart, at hvis Socialdemokratiet i de forhandlinger, vi har været inde i, havde sagt: Vi skal lige have ordnet hele finansloven – så var der ikke blevet noget forlig. Spørgsmålet er, om vi ville have gennemført de principper, der ligger i denne lovgivning, og så været enige med regeringen om, at hvad regeringen laver på finansloven, er regeringens sag. Vi har dog, vil jeg sige, aftalt med regeringen, at der ikke kommer nogen overraskelser med hensyn til forhøjelse af kontingentet på a-kassesiden. Det er det, vi går ud over. Men ellers er der ikke noget. Sådan er livet jo ikke, at vi kan binde en regering op ved at indgå et forlig med den. Men vi synes, at forliget er godt.

Må jeg så sige til hr. Bollmann og til hr. Kofod-Svendsen: Da det her forlig blev kendt, sad jeg i flyveren på vej til Ålborg med en anlægsgartner, som skældte mig hæder og ære fra på grund af, at han nu skulle til at betale den første ledighedsdag ved alle de afskedigelser, han havde. Han havde lynhurtigt regnet ud, at det betød en omkostningsforøgelse for ham på 2,7 pct.

Jeg måtte sige til ham, at jeg syntes faktisk, at den omkostningsforøgelse på 2,7 pct. måtte de mennesker betale, der køber blomster, gennem varens pris og ikke over skatten. Det må jo være sådan, det fungerer. Hvis vi skal have brugerbetaling, så er det her en fornuftig brugerbetaling for de misbrugere af systemet, der har været. Og det vil indrette det således, at det misbrug opfører. Det er jeg overbevist om.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu er det ikke, fordi jeg skal stå her og dyrke uenigheder mellem Socialdemokratiet og SF,

for selvfølgelig tilhører vi to forskellige partier, og derfor har vi forskellige synspunkter på en række områder.

Det er nu ikke det her område, der adskiller os mest med hensyn til det grundlæggende i at ønske arbejde til de arbejdsløse og sikre dem en uddannelse eller jobtilbud eller ordentlige dagpenge, hvis ikke de kan få noget arbejde. Derom er vi såmænd grundlæggende enige.

Men for historiens skyld vil jeg alligevel sige til hr. Kaj Poulsen, som i sin omgang før har ramlet ud efter SF, at det jo er historieforfalskning at sige, at vi var parate til kontingentforhøjelser på 400 mio. kr. Vi nåede aldrig nogen sinde at forhandle seriøst. Det ved hr. Kaj Poulsen godt. Vi fik samlet Arbejdsmarkedsudvalget. Det var det først fornødne for at se, om det overhovedet kunne nytte noget, at vi talte videre sammen. Det kunne det ikke, fordi det udartede til en hanekamp om tal, og så måtte vi opgive.

Og for historiens skyld skal jeg også give den bemærkning videre til hr. Kaj Poulsen, men da også til andre, der kunne have interesse i det: Vi havde, inden det overhovedet kom på tale, at jeg prøvede på, om vi kunne lave noget, så vi kunne redde de langtidsledige i sommer – ikke mindst af hensyn til, at arbejdsformidlingen og a-kasserne kunne få tid til at sætte tingene i gang, og det kan man frygte nu kan blive besværligt – to beslutninger i SF's gruppe.

Den ene var, at vi ikke gik til forhandlinger med arbejdsministeren uden at orientere Socialdemokratiet. Det skete heller ikke.

Den anden beslutning var, at der ikke blev forhandlet forlig med regeringen, uden at Socialdemokratiet var med.

Det var vores beslutninger. Vi kan forstå, der er taget ganske andre beslutninger, hvilket vi har fået ridset op her i dag, med hensyn til, hvem man ønskede forhandlinger med og hvem ikke. Det har vi taget til os. Det er så den skinnbarlige virkelighed. Men den historiske sandhed er den, jeg her fortæller.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg må bede om, at man respekterer de korte bemærkningerens længde i overensstemmelse med lamperne på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Bollmann (CD):